

хвърлять въ римскыя колизей, за да го раскъсать Лви-ти *). 6) Поликарпъ, Смирненскый епископъ и ученикъ на Ап. Ивана, и той пострадалъ за Христово-то имя въ царуваніе-то на Марка-Аврелія **).

§. 25. Отци и учители на источнѣ-тѣхъ и западнѣ-тѣхъ черковы.

Писменна-та дѣятельность на черковны-ты отци и учители прѣдъ II-ыя и III-ія вѣкѣ зависяла отъ обстоятелства-та на врѣмя-то. Тѣмъ най-лесно отъ сичко-то имъ было, да оборвать неправедны-ты обвиненія, кои-то народна-та мѣлва и язычески-ти писатели, какви-то сѣ Целсъ и Порфирій, приписвали на Христианы-ты. Затова тѣ сѣ появили христианскы Апологети. Тѣй наричять писатели-ти, кои-то сѣ посветили перо-то си, да бранять Христианство-то. По-забѣлѣжителни отъ тѣхъ сѣ: Св. мѣченикъ Іустинъ, Атенагоръ, Тертулианъ и Оригенъ. Съдържаніе-то на тѣхны-ты апологii е слѣдующе-то: 1) Оборвать ся обвиненія-та, кои-то приписвали на Христианы-ты, че были безбожници и прѣстѣпници; призивава ся правосѣдіе-то камъ тѣхъ; защищава ся христианство-то и му ся открыва истинность-тѣхъ, божественность-тѣхъ, святость-тѣхъ, подтвърдяваніе-то му съ толкози чюдеса и пророчества, и негово-то съгласуваніе съ изрѣченія-та и надѣжды-ты на по-добры-ты отъ стары-ты философы. 2) Язычество-то ся прѣдставя като произведение само на заблуденія отъ истинѣ-тѣхъ чловѣчески умъ, и ся показва безнравственность-тѣхъ и несъобразность-тѣхъ съ здравыя чловѣчески смыслъ на много отъ язычески-ты церемонii и обычаи, както — и всеобще-то разваляніе на нравы-ты между язычници-ты.

Освѣтъ браняніе-то на христианство-то отъ клеветы-ты на язычници-ты, на черковны-ты отци и учители още ся стоѣло, да ся борять и съ заблуденія-та, кои-то имало тогава между самы-ты Христианы. Тѣ прѣимѣщественно ся вмѣквали помежду имъ отъ оныя Іудеи и язычници, кои-то като ся покрѣствали, нѣмали толкози самоотверженіе, щото да могатъ съвсѣмъ да ся откажѣтъ отъ напрѣжни-ты си вѣрванія, ами напротивъ желаяли да си съгласяють първы-ты познанія съ приемено-то христианство, та зѣли да уряджаты разны системы, и да съставять изъ помежду едино-

*) Игнатій, кога-то отивалъ въ Римъ, написалъ до различни-ты Азійскы черковы, до Римскѣ-тѣхъ и Св. Поликарпу седемъ посланія, въ кои-то си излага пламеннѣ-тѣхъ любовь камъ Господа, и горящѣ-тѣхъ ревность да го исповѣда, моли още вѣрны-ты да бѣгать отъ еретици-ты и да пазять помежду си единеніе-то добръ, повинующець ся на Епископа, Пресвитеры-ты и Дяконы-ты.

**) Отъ много-то писма, що писалъ Св. Поликарпъ до разны черковы, упазено е само едно — до Филиппийци-ты.